

ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ
ΣΩΜΑΤΕΙΟ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ: 1964

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Τεύχος 14ο Έτος: 2012

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:

Φιλανθρωπικό Σωματείο
«ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»
Α.Μ. 734 (3793)
Απόφ. Πρωτ. Θεσ/νίκης 3399/1964

ΕΔΡΑ:

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ 22
Τ.Κ. 54621 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ. FAX 2310 233548 - ΤΗΛ. 277950

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ:

ΗΛΙΑΣ ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

1. Η. ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ
2. Γ. ΚΙΟΣΣΕΣ
3. Α. ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ
4. Π. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Τιμή φύλλου: 1€

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

- | | |
|-------------|---------------------|
| 1. ΠΕΙΡΑΙΩΣ | 5211 - 036427 - 751 |
| 2. ΕΘΝΙΚΗ | 213/296025-73 |
| 3. ΕΜΠΟΡΙΚΗ | 400/328013 - 23 |

Γιά τις καταθέσεις των Είσοφορων καί Δωρεών σας, στους παραπάνω λογαριασμούς, παρακαλούμε νά μᾶς ἀποστέλλετε φωτοαντίγραφο τῆς ἀπόδειξης κατάθεσής σας στήν ταχυδρομική μας διεύθυνση:

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ 22, Τ.Κ. 54621
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ὅπου ἐπίσης μπορεῖτε νά μᾶς στέλνετε καί ταχυδρομικές ἐπιταγές στό ὄνομα τοῦ Προέδρου μας κ. ΗΛΙΑ ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ, γιά νά μπορούμε στή συνέχεια νά σᾶς ἀποστέλλουμε τήν σχετική ἐπίσημη ἀπόδειξη τοῦ Σωματείου μας.

ΠΡΟΣΟΧΗ:

Σέ περίπτωση πού ἐπιδυμεῖτε νά δωρήσετε χρήματα ἀπό τό σπίτι σας, εἴτε ἀπό τόν χῶρο τῆς ἐργασίας σας, παρακαλούμε νά ἐπικοινωνεῖτε μέ τόν κ. Βασίλειο Τσιτσόλκο, στά τηλέφωνα:

1. 2310 927440
2. 6937 092430

Τό ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

- | | |
|---|------------------|
| 1. ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ ΗΛΙΑΣ, Πρόεδρος | τηλ. 2310-302217 |
| 2. ΚΙΟΣΣΕΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ἀντιπρόεδρος | τηλ. 23920-63277 |
| 3. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, Γ. Γραμματέας | τηλ. 2310-318588 |
| 4. ΠΟΤΟΥΡΙΔΗΣ ΜΙΧΑΗΛ, Ταμίας | τηλ. 2310-311042 |
| 5. ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Μέλος | τηλ. 2310-924231 |
| 6. ΚΑΡΥΔΑΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ, Μέλος | τηλ. 2310-852481 |
| 7. ΚΩΤΙΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Μέλος | τηλ. 2310-922913 |

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ
ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1964

«Δανείζει Θεῷ ὁ
ἐλεῶν πτωχόν, κατά
δέ τό δόμα αὐτοῦ
ἀνταποδώσει αὐτῷ».
(Παρ. 19,17).

«Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε
τοῖς πένησιν· ἡ δικαιο-
σύνη αὐτοῦ μένει
εἰς τόν αἰῶνα»
(Β΄ Κορ. 9,9)



ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ
ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΤΟΥ ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

Ἦχος πλ. δ΄
Ἐν τῇ ὑπομονῇ σου
ἐκτήσω τόν μισθόν σου,
Πάτερ ὅσιε, ταῖς προσευ-
χαῖς ἀδιαλείπτως ἐγκαρτε-
ρήσας, τοὺς πτωχοὺς ἀγα-
πήσας καί τούτοις
ἐπαρκέσας· ἀλλά πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἰωάννη
Ἐλεῆμον μακάριε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Τοῦ φιλανθρωπικοῦ Σωματείου «ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»
Ἐθνικῆς Ἀμύνης 22, Τ.Κ. 546 21 Θεσσαλονίκη, τηλ. καί fax: 2310 233 548 - τηλ. 2310 277950
ΤΕΥΧΟΣ 14ο ΕΤΟΣ 2012

ΕΓΚΩΜΙΟ ΣΤΗΝ ΠΑΝΣΕΠΤΗ ΚΟΙΜΗΣΗ
ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ
(σέ μετάφραση)

Μέ πολλή ταπείνωση ὁ μακαριστός Γέροντας Θεόκλητος Διονυσιάτης τόνιζε ὅτι «γιά νά γράφει κανεῖς πιστός Ὁρθόδοξος γιά τήν Θεοτόκο, ἢ πρέπει νά εἶναι θεοφώτιστος, ἅγιος, ὑψίνους θεολόγος, ἢ ἂν δέν εἶναι, νά μήν γράφει τίποτε δικό του, ἀλλά νά μεταγράψει συλλέγοντας ὅ,τι ἔγραψαν οἱ ἅγιοι θεολόγοι». Κι ἐμεῖς ἀναγνωρίζοντας τήν πενία μας παρουσιάζουμε ἕνα «ἐγκώμιο

στήν πάνσεπτη Κοίμηση τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου» τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, σέ μετάφραση.

Σήμερα ἡ πνευματική κι ἔμψυχη σκάλα, μέ τήν ὁποία ὁ Ὑψιστος κατέβηκε καί «φανερώθηκε στή γῆ καί συναναστράφηκε μέ τοὺς ἀνθρώπους», χρησιμοποιώντας τόν θάνατο γιά σκάλα της, μετανάστεψε ἀπό τή γῆ στοὺς οὐρανούς.

Σήμερα ἡ ἐπίγεια τράπεζα, αὐτή πού



χωρίς γάμο κράτησε μέσα της τόν οὐράνιο ἄρτο τῆς ζωῆς, τ' ἀναμμένο κάρβουνο τῆς θεότητας, ὑψώθηκε ἀπό τή γῆ στους οὐρανούς. Σ' ἐκείνη πού γίνηκε ἡ ἀνατολική πύλη γιά νά περάσῃ μέσα της ὁ Θεός, τώρα τῆς ἀνοικτήκανε διάπλατα οἱ πύλες τ' οὐρανοῦ.

Σήμερα ἡ ἔμψυχη πόλη τοῦ Θεοῦ μετατίθεται ἀπό τήν ἐπίγεια Ἱερουσαλήμ στήν «ἄνω Ἱερουσαλήμ» κι αὐτή πού γέννησε πρωτότοκο μαζί καί μονογενῆ, τόν «πρωτότοκο τῆς δημιουργίας ὅλης», τόν μονάκριβο Γιό τοῦ Πατέρα, αὐλίζεται τώρα πιά ἐκεῖ πάνω στή συντροφιά τῶν «πρωτοτόκων». Ἡ ἔμψυχη καί λογική κιβωτός τοῦ Κυρίου μεταναστεύει στήν ἀνάπαυση τοῦ Γιοῦ της.

Οἱ πύλες τοῦ παραδείσου ἀνοίγονται, γιά νά ὑποδεχτοῦν τή θεοφόρα γῆ, ἀπ'

ὅπου, μόλις βλάστησε τό δένδρο τῆς αἰώνιας ζωῆς, διάλυσε τήν παρακοή τῆς Εὐας καί τή νέκρωση τοῦ Ἀδάμ. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὁ αἴτιος τῆς ζωῆς τῶν πάντων, ὑποδέχεται τό λαξεμένο σπήλαιο, τό ἀλατόμυθο βουνό, ἀπ' ὅπου, χωρίς ἀνθρώπου χέρι, ξεπήδησε ἡ πέτρα πού γέμισε ὅλη τήν οἰκουμένη.

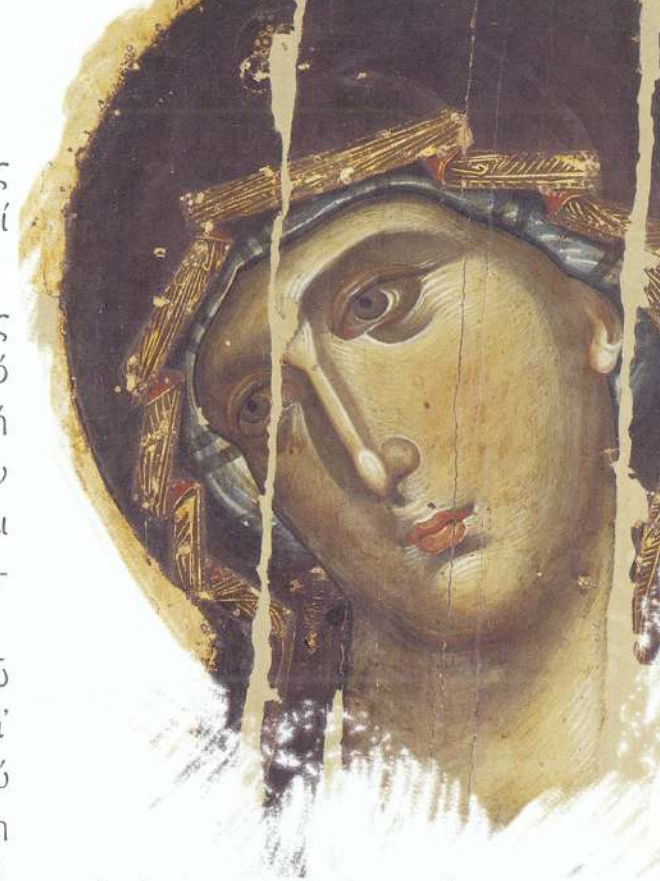
Σήμερα, ἡ ζωσα κιβωτός τοῦ ζῶντος Θεοῦ ἡ ἀγία, πού στήν κοιλιά της κράτησε μέσα τόν τεχνουργό της, σ' ἀχειροποίητη ἐκκλησιά σχολάζει τοῦ Κυρίου. Χορεύει ἀπό χαρά ὁ Δαβίδ, πού εἶν' ἀπ' τή γενιά του καί κείνη κι ὁ θεάνθρωπος, κι οἱ ἄγγελοι μαζί του χορεύουνε, οἱ ἀρχάγγελοι χειροκροτοῦν, δοξάζουν οἱ δυνάμεις μαζί κι οἱ ἀρχές ἀγάλλονται, οἱ ἐξουσίες εὐφραίνονται κι οἱ κυριότητες χαίρουν, θρόνοι πανηγυρίζουνε, τά χερουβίμ

ὕμνουνε, δοξολογοῦν τά σεραφίμ· γιατί καθὼς δοξάζουνε τῆς δόξας τῆς μητέρας, πιότερο αὐτοὶ δοξάζονται.

Σήμερα ὁ πλοῦτος τῆς ζωῆς κι ἡ ἄβυσσος τῆς χάριτος - πῶς νά τολμήσω μ' ἄτρεμα νά τό προσφέρω χεῖλη - κρύβεται μέσ σέ θάνατο ἀπό ζωῆ γιομάτο, καί τόν πλησιάζει ἀτρόμητη, πού στήν κοιλιά της κράτησε τόν ἐξολοθρευτή του, ἂν εἶναι δυνατό νά ποῦμε θάνατο τ' ὅλο ζωῆ κι ὅλο ἁγιοσύνη ξόδι της.

Ἀπό σένα καί μεῖς σήμερα κρατιόμαστε, ὦ Κυρά, Κυρά, Κυρά μας, Θεοτόκε ἀνύμφευτη, μ' ἀγκιστρωμένες τίς ψυχές στήν ἐλπίδα πού ἐσύ μᾶς δίνεις, ὥσάν στήν πιό γερή καί ἀρράγιστη ἄγκυρα, παραδίνοντας σέ σένα τόν νοῦ, τήν ψυχή, τό σῶμα, ὅλο μας τόν ἑαυτό, δοξολογώντας σε «μέ ψαλμούς καί ὕμνους καί ᾠδές πνευματικές» ὅσο δυνόμαστε, ἀφοῦ, ὅσο ἀξίζεις εἴμαστε ἀνήμποροι. Γιατί, ἂν ὅπως μᾶς δίδαξε ὁ λόγος ὁ ἱερός, ἡ τιμή στους σὺνδουλούς μας φανερώνει τήν ἀγάπη στόν Κύριο ὅλων μας, πῶς νά παραλείψουμε νά τιμήσουμε σένα, πού γέννησες τόν Κύριο; Καί πῶς νά μή ποθῇ ὁλόκληρη ἡ καρδιά μας τήν τιμή τούτη; Πῶς νά μή τήν προτιμοῦμε κι ἀπ' αὐτή ἀκόμη, τήν ἀπαραίτητη ἀνάσα, ἀφοῦ μᾶς δίνει τή ζωή; Ἐτσι δά δείξουμε καλύτερα τήν ἀγάπη μας στόν Κύριο; Σ' ἐκείνους, πού εὐλαβικά σέ τιμοῦνε, φτάνει, ἀλήθεια, τό ἀκριβότατο δῶρο τῆς μνήμης σου, γιατί φέρνει χαρά ἀναφάιρετη καί βαθύτατη. Ἀπό ποιά ἀγαλλίαση τάχα, ἀπό ποιά ἀγαδά, δέν πλημμυράει ὁποῖος τόν νοῦ του κάνει μυστικό δάλαμο τῆς πανάγιας μνήμης σου;

Αὐτή εἶναι ἡ εὐχαριστήρια προσφορά μας, ὁ πιό διαλεχτός μας λόγος, ὅτι καλύτερο μπο-



ρεῖ νά προσφέρῃ τό φτωχό μας μυαλό. Καί σύ, Κυρά, γεμάτη ἀγαδότητα, πού γέννησες τόν ἀγαδό μας Κύριο, μακάρι νά χης πάνω μας τά μάτια σου, νά μᾶς πηγαίνης ὅπου θές, νά κόψης τήν ὁρμή τῶν ντροπιασμένων μας παδῶν ὁδηγώντας μας στό γαλήνιο λιμάνι, πού 'ναι τοῦ Θεοῦ τό θέλημα, νά μᾶς ἀξιώσης ν' ἀντικρύσουμε τή μελλοντική μακαριότητα, τή γλυκειά λάμψη ἀπό τό πρόσωπο τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ Λόγου, πού σαρκώθηκε ἀπό σένα. Μαζί μ' Αὐτόν δόξα, τιμή καί μεγαλοπρέπεια στόν Πατέρα καί τό Πανάγιο καί ζωοποιό Πνεῦμα, τώρα καί παντοτινά καί στους αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁ Ὅσιος Σαμφών ὁ Ξενοδόχος

27 Ἰουνίου

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο τεῦχος)

Ὁ Ὅσιος ἦταν κοσμημένος μὲ πολλές ἀρετές. Ἐμεῖς θὰ σταθοῦμε σὲ μία ἀπὸ αὐτές τὴν ἐλεημοσύνη, τὴν ὁποία, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἱερός ὑμνογράφος, ἄσκησε «θεαρέστως».

Ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι ἡ ἀρετὴ τῆς ἐλεημοσύνης προσέφερε στὸν Ὅσιο, πάντοτε καὶ μὲ ὁποιοσδήποτε συνθήκες, εὐκαιρίες θεοφιλῶν ἀγώνων. Ἀπὸ τὰ βιογραφικά του στοιχεῖα πού ἐξετέθησαν ἀναδεικνύεται ἡ καταπληκτικὴ φιλάνθρωπη συμπεριφορὰ πρὸς τὸν συνάνθρωπό του. Ὁδηγὸς στὴν ζωὴ τοῦ ὁσίου Σαμφών στάθηκε ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου: «Εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὑπάγε πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δός πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρόν ἐν οὐρανῷ καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι».

«Τὸ μήνυμα τῆς ἐλεημοσύνης καὶ φιλάνθρωπίας δίνει καὶ σέ μᾶς ὁ ὅσιος Σαμφών μὲ τὴν ζωὴ καὶ τὸ ἔργο του, ὅπως ἄλλως τε διδάσκει καὶ ὁ Κύριός μας, ὁ ὁποῖος εἶχε συγκαταλέξει τὴν ἐλεημοσύνη μαζί μὲ τὴν νηστεία καὶ τὴν προσευχή, μεταξὺ τῶν τριῶν στύλων τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς». Γιὰ τὴν ἀνυπολόγιστη δέ ἀξία τῆς πραγματικῆς ἐλεημοσύνης ὁ Διδάσκαλός μας λέγει: «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται».

Συνιστώντας ὅμως ὁ Κύριος τὴν ἐλεημοσύνη ἀπαιτεῖ νὰ γίνεται «ἐν τῷ κρυπτῷ», πάντοτε μὲ διάκριση πού θὰ τὴν διαπνέει εἰλικρινὴς ἀγάπη. Κυρίως δέ περιμένει ἀπὸ τοὺς δικούς Του νὰ μὴν κλείνουν τὰ αὐτιά τους στὸ αἶτημα τῶν ἐνδεῶν ἀδελφῶν τους «τῷ αἰτοῦντί σε δίδου». Στὴν αἴτηση τοῦ πτωχοῦ πρέπει νὰ ἀνταποκρίνεται μὲ γενναιοδωρία καὶ διάκριση, γιατί ἡ πράξη αὐτὴ ἔχει μεγάλη ἀξία, ἀφοῦ φτάνει ὡς τὸν ἴδιο τὸν Θεό «Δανίζει Θεῷ ὁ ἐλεῶν πτωχόν, κατὰ δέ τὸ δόμα αὐτοῦ ἀνταποδώσει αὐτῷ».



Ὑστερα ἀπὸ αὐτὰ πού ἀναφέρονται στὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, σχετικὰ μὲ τὴν ἐλεημοσύνη, εἶναι δυνατό νὰ ἀδιαφορήσουμε γιὰ τὸ ἔργο τῆς φιλάνθρωπίας, τοῦ ὁποῖου μάλιστα ἱδρυτὴς καὶ κύριος ἐμπνευστὴς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός. Ἡ «καινὴ ἐντολή» τῆς ἀγάπης εἶναι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ οὐσία καὶ τὸ βάθος τοῦ κηρύγματος Του. Ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ ἀκούσθηκαν τὸ «ἀγαπάτε ἀλλήλους» καὶ τὸ «ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε». Λόγια διαχρονικά, πού μᾶς καθιστοῦν ὑπεύθυνους ἀπέναντι στὸν πόνο καὶ τὴν δυστυχία τῶν συνανθρώπων μας.

Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ βεβαιώνουν καὶ οἱ Πατέρες τῆς ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι μὲ πύρινα κηρύγματα συνιστοῦν τὴν εὐποιΐα. Ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει: «Δέν ἐλέησες, δέν θὰ ἐλεηθεῖς. Δέν ἀνοιξης τὴν πόρτα θὰ ἐκδιωχθεῖς ἀπὸ τὴν βασιλεία. Δέν ἔδωσες ψωμί, δέν θὰ πάρεις τὴν αἰώνια ζωή».

Αὐτὸ πού αὖριο σαπίζει, δῶστο σήμερα στὸν ἔχοντα ἀνάγκη.

Μὴ ἐπιθυμεῖς νὰ λάβεις μεγάλα πράγματα, ἐνῶ ἐσύ λυπήθηκες νὰ δώσεις τὰ πολὺ μικρά».

Ὁ διδάσκαλος καὶ γνώστης τῆς ἀνθρώπινης ἀθλιότητος, ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ἀναφέρει: «Δεινὸν γάρ ὄντως ἡ πενία, καὶ ἴσασιν ὅσοι πείραν ταύτης εἰλήφασιν· λόγος γάρ οὐδεὶς παραστῆσαι δυνήσεται τὴν ὁδύνην, ὅσῃν ὑπομένουσιν οἱ πτωχεῖα συζῶντες». Πράγματι, εἶναι μεγάλο κακό ἡ φτώχεια καὶ τὴν γνωρίζουν ὅσοι τὴν ἔχουν δοκιμάσει. Γιατί κανένας λόγος δέν θὰ μπορέσει νὰ παραστήσει τὴν ὁδύνη, πού δοκιμάζουν ὅσοι ζοῦν μέσα στὴν φτώχεια».

Ἀπὸ τὴν πλούσια περὶ ἐλεημοσύνης διδασκαλία τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἀντιλαμβανόμεστε πῶς ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι ἓνα χρέος πολὺ βασικό γιὰ κάθε πιστό. Καὶ ἂν ὁ Χριστὸς δέχεται ὅτι ἡ ἐλεημοσύνη ἀποτελεῖ θησαυρό στους οὐρανούς καὶ εἶναι πηγὴ οὐράνιας ἀνταπόδοσης, εἶναι γιατί, διὰ τῶν ἀδελφῶν μας πού δυστυχοῦν, προσεγγίζουμε προσωπικά τὸν Χριστό «ὅς δ' ἂν θεωρῇ τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ χρεῖαν ἔχοντα καὶ κλείσῃ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ ἀπ' αὐτοῦ, πῶς ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μένει ἐν αὐτῷ;».

Ἀπὸ ὅσα ἀναφέραμε προκύπτει ὅτι ἡ συμπαράσταση στὸν ἐμπερίστατο ἀδελφό μας εἶναι καθήκον, πού ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸν θεῖο Νόμο σὲ κάθε χριστιανό, ὁ ὁποῖος δέν πρέπει νὰ μένει ἀδιάφορος μπροστὰ στὴν δυστυχία πού ὑπάρχει: «Μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητείτω, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἐτέρου ἕκαστος», λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος. Ὅλη ἡ βάση στὴν πνευ-

ματικὴ ζωὴ εἶναι ἐδῶ. Νὰ ξεχνᾶω τὸν ἑαυτό μου, μὲ τὴν καλὴ ἐννοια καὶ νὰ σκέπτομαι τὸν ἄλλον, νὰ συμμετέχω στὸν πόνο, στὴ δυσκολία τοῦ ἄλλου. Νὰ μὴν κοιτάζω πῶς νὰ ξεφύγω τὴν δυσκολία, ἀλλὰ πῶς νὰ βοηθήσω τὸν ἄλλον, πῶς νὰ ἀναπαύσω τὸν πονεμένο, τὸν πεινασμένο, τὸν ἀπελπισμένο δοκιμαζόμενο ἀδελφό μου, ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ ὁποῖου θὰ εἶναι ἡ καλύτερη προσευχὴ στὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ.

Μέ τέτοια θεοφιλῆ ἔργα πέρασε τὴν ζωὴ τοῦ ὁσίου Σαμφών ὁ Ξενοδόχος καὶ ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ σὲ βαθιὰ γεράματα.

Ὅταν μελετᾷς τὴν θαυμαστὴ καὶ ἐνθεή ζωὴ τοῦ ὁσίου Σαμφών, ἐξάγεις ἀβίαστα τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ ἔργο πού ἐπετέλεσε ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς ἐσωτερικῆς ἐργασίας, ἦταν καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού κατοικοῦσε στὴν ἁγιασμένη ψυχὴ του. Ὁ ὅσιος Σαμφών διακόνησε τὸν Χριστό στὸ πρόσωπο τῶν ἐλαχίστων, τῶν περιφρονημένων καὶ προσέφερε πρὸς αὐτοὺς ὄχι μόνο τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, ἀλλὰ καὶ τὸν ἑαυτό του, γιατί ὁποῖος ἀγαπᾷ δίνει καὶ δίνεται μὲ τὴν καρδιά του, χωρὶς νὰ βάζει πάντα τὴν λογικὴ σὲ πρώτη θέση. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἡ κοινωνία μας σήμερα δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀνθρώπους, πού κατέχουν τὴν ἀνθρώπινη γνώση, ἀλλὰ ἀπὸ ἀνθρώπους, πού ἔχουν καρδιά σὰν αὐτὴ τοῦ Ὀσίου Σαμφών.

Εἴθε νὰ ἀποκτήσουμε κι ἐμεῖς τέτοια καρδιά ὥστε νὰ γίνει ἡ ζωὴ μας καὶ ἡ κοινωνία μας τουλάχιστον πιὸ ἀνθρώπινη... Ἀμήν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'
«Ταχύ προκατάλαβε»

Ὁ φέρων τὴν μίμησιν, τῶν τοῦ Θεοῦ οἰκτιρμῶν, ἐνθέου χρηστότητος, ἀναβλυστάνεις κρουνούς, Σαμφών ἱερώτατε· σύ γάρ θεομιμήτω, ἐλλαμφθεὶς συμπαθείᾳ, ὥφθης τῶν τεθλιμμένων, καὶ πασχόντων ἀκέστῳ, παρέχων ἐνὶ ἐκάστῳ, ρῶσιν καὶ ἔλεος.

Η.Ι.Χ.

Η ΑΡΕΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΩΣ

Τοῦ μοναχοῦ
Μωυσέως Ἀγιορείτου

Τήν μεγάλην ἀρετήν τῆς διακρίσεως, ἡ ὁποία εἶναι μεγίστη πνευματική δύναμις, ἀνέλυσεν εἰς ἄρθρον του εἰς τήν ἐφημερίδα «Μακεδονία» τῆς 12ης Φεβρουαρίου ὁ Ἀγιορείτης μοναχός Μωυσῆς. Ὅπως τονίζει ὅσοι «κατέχονται» ἀπό τήν ἀρετήν τῆς διακρίσεως δέν φλυαροῦν, δέν ἐνθουσιάζονται εὐκόλα, δέν ἀπογοητεύονται ποτέ, παραδειγματίζουν, εἰρηνικοποιῶν, ἀνέχονται καί ὑπομένουν. Τό πλήρες κείμενον τοῦ ἁρθρου ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Ἡ διάκριση ξεχωρίζει τό ὀρθό, ἐπιλέγει τό ἀγαθό, κρίνει τό καλύτερο, ἀποφεύγει τά ἄκρα, βαδίζει τή μέση ὁδό. Ψάχνει γιά τήν καλύτερη ἀπάντηση σέ ἓνα ἐρώτημα, πού τίθεται, τήν πρέπουσα λύση. Ἡ διάκριση εἶναι ἀπαραίτητη γιά ὅλους, ἰδιαίτερα ὁμως γιά τούς διδάσκοντες, τούς καθοδηγοῦντες καί συμβουλεύοντες.

Δέν χρειάζεται οὔτε ὑπερβολική αὐστηρότητα οὔτε μεγάλη ἐπιείκεια. Ἄστοχες καί ἀδιάκριτες παρεμβάσεις ἔκαναν ἀνθρώπους νά πικραθοῦν καί νά ἀπογοητευτοῦν γιά πάντα. Στά θέματα προσεγγίσεως τῶν ἄλλων δέν ὠφελοῦν πείσματα, ρηχότητες καί προχειρότητες. Ἡ διάκριση προέρχεται ἀπό γνώση, ἐμπειρία, πνευματική καλλιέργεια καί ὠριμότητα. Εἶναι ἀποτέλεσμα αὐτοελέγχου, αὐτοκριτικῆς, μελέτης καί θείου φωτισμοῦ. Ἡ διάκριση παρηγορεῖ καί ἀναπαύει ψυχές. Ἡ ἀδιάκρισία πληγώνει, κουράζει καί ταλαιπωρεῖ. Ἐχουν εὐθύνη οἱ καθοδηγοί. Μή δημιουργοῦν νέα προβλήματα μέ ἐπιπόλαιες κατευθύνσεις.

Στίς καθημερινές διαπροσωπικές σχέσεις χρειάζεται πλησίασμα, κατανόηση, συνεργασία, εὐγένεια, καταδεκτικότητα, πνεῦμα θυσίας. Ἰδιαίτερα τούς νέους, ὅταν τούς πιέζουμε, δέν τούς βοηθάμε. Ἀντιδροῦν, δέν ἀκοῦνε καί ἀπομακρύνονται. Τό μεγάλο ζόρισμα, μπούχτισμα καί στρύμωγμα φέρνει τά ἀντίθετα ἀποτελέσματα. Ὁ ἀνελεύθερος ἐξαναγκασμός εἶναι ἀφιλόνητος. Διακριτικός συνήθως εἶναι ὁ ταπεινός ἄνθρωπος. Ἡ διάκριση ἀπομακρύνει τόν ἄνθρωπο ἀπό ἐπικίνδυνες γιά τήν πνευματική ζωή ὑπερβολές. Ἡ διάκριση ἀποξενώνει τούς φίλους της ἀπό κάθε μορφῆς πλάνη. Δέν ἀφήνει νά ἐπιδεινωθεῖ τό νόσημα.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέει πῶς στήν πνευματική ἀγωγή ἡ μεγάλη αὐστηρότητα, οἱ συνεχεῖς ἐπιπλήξεις καί οἱ πολλές παρατηρήσεις καί τιμωρίες πονοῦν, κουράζουν καί ἀποθαρρύνουν.

Ἡ διάκριση καλεῖται νά σώσει καί ὅχι νά ἐπιδεινώσει μία κα-

τάσταση. Ἡ συγχωρητικότητα, ἡ μετάνοια καί ἡ ἀγάπη ὑπερβαίνουν τήν ὅποια ἁμαρτία. Ὁ εὐγενικός, χαριτωμένος καί ταπεινός τρόπος εἶναι χρήσιμος πάντοτε. Τό καλό δέν φέρνει καλό ὅταν καλῶς δέν γίνεται. Τούς ἀνθρώπους θά βοηθήσουμε καλύτερα μέ τήν ἀγαπητική ἀλήθεια, τή φιλαδελφία καί τήν καταδεκτικότητα. Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τό κλειδί του, τό κλίχ του. Νά μή στεκόμαστε ἀπέναντί του ὡς ἀνακριτές, δικαστές, ψυχαναλυτές καί κατήγοροι.

Ἡ μεγάλη ἀρετή τῆς διακρίσεως εἶναι μέγιστη πνευματική δύναμη. Δέν εἶναι ἀποτέλεσμα νοητικῆς ὀξύνσεως, δυνατῆς εὐφυΐας καί μόνο μελέτης. Πρόκειται γιά θεοδώρητο καί θεοχαρίτωτο χάρισμα. Ὅσοι τό ἔχουν δέν φλυαροῦν, δέν ἐνθουσιάζονται εὐκόλα, δέν ἀπογοητεύονται ποτέ. Ὁ διακριτικός ποιμένας παραδειγματίζει, εἰρηνικοποιεῖ, ἀνέχεται καί ὑπομένει. Σηκώνει ὅσους πέφτουν, θεραπεύει τούς νοσοῦντας, ἐμπνέει τήν ἀρετή. Γνωρίζει τί θά πεῖ, πότε θά τό πεῖ, γιατί θά τό πεῖ, πόσο θά πεῖ, τί δέν θά πεῖ. Προσπαθεῖ νά διεγείρει τήν κάθε ψυχή, δίχως νά θέτει δυσβάστακτα φορτία στούς ὤμους τῶν ἀδυνάτων. Συστηματικά δέν χρησιμοποιεῖ ψυχολογικό ἐξαναγκασμό καί πνευματική βία. Βοηθᾷ περισσότερο μέ τό σεμνό του παράδειγμα. Μερικοί νομίζουν ὅτι θά πρέπει πάντοτε νά εἶναι σοβαροφανεῖς, ἀχαμογέλαστοι, ἐντελῶς τυπικοί καί σκληρά ψυχροί. Τό γλυκό χαμόγελο, τό μετρημένο χιοῦμορ, ἡ ζεστή ματιά, ὁ ἱλαρός λόγος καί ἡ εὐπροσηγορία βοηθοῦν πιό πολύ.

Ἡ διάκριση δίχως ἐπιπόλαιες συναισθηματικότητες καί μοιρολατρίες δίνει ἀπλότητα, καρτερικότητα, λιτότητα, ἀγαθότητα καί βαθιά αἴσθηση τοῦ μέτρου. Ἡ διάκριση δέν ξαναξεσταίνει ἓνα πιάτο φαί, τό δίνει στόν φτωχό καί ξεμπερδεύει μέ τή συνείδησή του ὁ ἄνθρωπος. Τόν ὀδηγεῖ σέ θυσιαστική ἀγάπη. Τό κάνει ἀπό ἄγριο θηρίο πρόβατο, ἀπό ὑπερήφανο ταπεινό.

Ὅρισμένοι θεωροῦν ὅτι ἡ πνευματική ἀγωγή συνίσταται στήν ἐκδοση εὐκολων καί ἁμοχθων συνταγῶν. Ἐχουν μία ἀρκετά σφαιερή ἐντύπωση ὅτι ἡ πνευματική καθοδήγηση ἔγκειται σέ μία ἄμεση μαγική λύση. Θέλουν νά λυθοῦν ὅλα ἀμέσως, δίχως κανένα προσωπικό κόστος καί δική τους ἀλλαγῇ. Θά πρέπει νά ἀκολουθοῦμε τή μέση ὁδό. Νά ὀδεύουμε πρός τήν τελειότητα μέ ἐπίμονο ἀγῶνα. Μέ τήν καταπίεση δέν ἔχουμε αἴσια ἀποτελέσματα. Στούς καιρούς μας δυστυχῶς ἐπικρατεῖ ἡ νευρικότητα, ἡ ἐπιπολαιότητα, ἡ προχειρότητα καί ἡ ρηχότητα. Ἐτσι δέν ὑπάρχει χρόνος γιά μελέτη, περισυλλογή καί ἀγωνιστικές ἀποφάσεις. Ἡ ἀπουσία τῆς διακρίσεως εἶναι φανερή. Ἡ ζωή τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀνεξέλεγκτη. Ἡ διάκριση θά χαριτώσει, θά φρονηματίσει, θά ἐμπνεύσει καί φωτίσει. Μακάρι».

Ἐφημερίς «Ὁρθόδοξος Τύπος»

Ἀριθμ. φύλ. 1916/24-2-2012

Γιά τόν θυμό καί τήν ὀργή

Διάφορες εἶναι οἱ αἰτίες τοῦ θυμοῦ

Ὅπως ὁ πυρετός τοῦ σώματος εἶναι μέν ἕνας στήν οὐσία, ἀλλά ἔχει πολλές ἀφορμές πού τόν δημιουργοῦν, ἔτσι καί ἡ ἐμφάνιση καί ἔξαψη τοῦ θυμοῦ, καθώς βέβαια καί τῶν ἄλλων παθῶν μας, ὀφείλονται σέ πολλές καί διάφορες αἰτίες. Γι' αὐτό καί εἶναι ἀδύνατον νά ὀρίσουμε τόν ἴδιο τρόπο γιά τήν ἀντιμετώπισή τους. Ἡ ἀρχή τῆς θεραπείας δά εἶναι νά γνωρίσει ὁ ἀσθενής τήν αἰτία τοῦ πόνου καί τῆς ὀδύνης του. Καί ἐφόσον εὐρεθεῖ ἡ αἰτία, τότε ἐμεῖς πού ἀσθενοῦμε δά πάρουμε τήν κατάλληλη ἀλοιφή ἀπό τήν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ καί τούς πνευματικούς ἰατρούς μας.

(Μέγα Γεροντικό, Ἔκδ. Ἰ. Ἡσυχ. "Τό Γενέσιον τῆς Θεοτόκου",
Πανόραμα Θεσσαλονίκης)

Ὅταν ὁ ἀδελφός σου εἶναι ταραγμένος καί ἀντιστέκεται σ' αὐτά πού τοῦ λές, φύλαξε τή γλώσσα σου νά μή βγάλει οὔτε ἕνα ὀργίλο λόγο καί μήν ἀφήνεις τήν καρδιά σου νά ὑπερηφανευθεῖ ἀπέναντί του, ἀλλά θυμήσου ὅτι ὁ ἀδελφός σου εἶναι μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καί εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, πού ἐπηρεάζεται ἀπό τόν κοινό μας ἐχθρό. Σπλαχνίσου τήν λοιπόν, γιατί εἶναι πιθανόν ὁ διάβολος, χρησιμοποιοῦντας τόν δικό σου θυμό, νά τήν αἰχμαλωτίσει καί νά τήν θανατώσει μέ τή μνησικακία. Καί ἔτσι νά χαθεῖ, ἀπό δική σου ἀπροσεξία, μιά ψυχή «γιά τήν ὁποία ὁ Χριστός πέθανε» (Α' Κορ. 8, 11). Καί νά μήν ξεχνᾷς ὅτι καί σύ δά κριθεῖς γιά τήν ἁμαρτία τῆς ὀργῆς.

(Αββᾶ Δωροθέου Β' ἐπιστολή)

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια ἀπό τό 12ο τεῦχος)

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Εὐαγγελιστῶν

Ἄλλος τώρα ἵδρυσε τούτη τήν «Ἐκκλησία» τό 1937. Εἶναι ὁ Κωνσταντῖνος Ξηροκόστας. Ἡ «Ἐκκλησία» τοῦ Ξηροκόστα ἀπορρίπτει τό δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὁ Χριστός ὑπῆρξε μόνον ἄνθρωπος. Ἡ θεία φύση προστέθηκε στόν ἄνθρωπο Χριστό μετά τήν ἀνάστασή Του! Δέν τιμᾷ τήν Παναγία καί τούς Ἁγίους. Τό Ἅγιο Πνεῦμα δέν εἶναι πρόσωπο. Ἡ ψυχή εἶναι θνητή. Πεθαίνει. Ὁ ἄνθρωπος δέν διαφέρει ἀπό τό κτῆνος. Πιστεύει στή χιλιετή βασιλεία τοῦ Χριστοῦ πάνω στή γῆ... Τί ἄλλο νά προσθέσουμε; Δέν ἀρκοῦν αὐτά;

Ἀποστολική «Ἐκκλησία» τοῦ Χριστοῦ

Αὐτή τήν «Ἐκκλησία» δέν τήν δημιούργησε ἄνδρας, ἀλλά μιά γυναίκα. Τό ὄνομά της Αἰμέ Σέμπλ Μακφέρσον, ἀπό τό ὌντARIO τοῦ Καναδά.

Ὁ Θεός, λέει, τῆς ἀνέθεσε νά κηρύττει τό θεῖο λόγο ἀπό νεαρή ἡλικία. Τῆς ἔδωσε μάλιστα τό χάρισμα τῆς γλωσσολαλίας καί τῆς θεραπείας. Καί τό ἄλλο: Νά εἶναι ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ στή γῆ. Ἔτσι, σάν ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ, ἄρχισε περιοδεῖς στήν Ἀγγλία, Αὐστραλία, Κίνα. Παντοῦ κήρυττε τό λόγο τοῦ Θεοῦ μέ μουσική ὑπόκρουση καί μέ φαντασμαγορικούς φωτισμούς.

Καί τό 1927, σέ ἡλικία 37 χρόνων, ἵδρυσε τήν «Ἐκκλησία» της, πού ἀρχικά ὀνομάζετο «Ἐκκλησία τοῦ τετραπλεύρου Εὐαγγελίου». Ὁ διάδοχός της Ράλφ Μακφέρσον, γιός της ἀπό τόν πρῶτο της γάμο, ἔδωσε στήν «Ἐκκλησία» τή σημερινή ὀνομασία.

Ἡ ἱδρύτρια τῆς «Ἐκκλησίας» αὐτῆς συνέταξε δικό της σύμβολο πίστεως μέ 21 παραγράφους. Ἐχει κοινή διδασκαλία μέ τούς Πεντηκοστιανούς γιά τήν γλωσσολαλία, τίς ἰάσεις, τίς προφητεῖες, τή χιλιετία καί τήν ἐρμηνεία τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Στήν πατρίδα μας τήν αἵρεση ἵδρυσε ὁ ἐλληνοαμερικανός Θεόδωρος Νταΐβις τό 1951, πού ἦλθε γιά τό σκοπό αὐτό καί μέ ἐντολή τοῦ κέντρου. Στήν αἵρεση αὐτή ἐντάχθηκαν καί τά μέλη τῆς Πεντηκοστιανῆς «Ἐκκλησίας».

Οἱ «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά»

Τί εἶναι οἱ «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά»; Εἶναι «Ἐκκλησία»; Εἶναι αἵρεση; Εἶναι μιά ὀργάνωση; Ἡ εἶναι μιά μεγάλη ἑταιρεία, ἡ «ἑταιρεία Σκοπίας»; Εἶναι κάτι ἀπ' ὅλα. Μᾶλλον τό τελευταῖο. Ὡστόσο, ὅ,τι κι ἂν εἶναι, ἀποτελεῖ τήν πιό μεγάλη ἀπειλή ὅχι μόνο κατά τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί κατά τῆς Πατρίδος. Ἔτσι, οἱ λεγόμενοι κοινῶς Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, εἶναι καί ἀντίχριστοι, ἀφοῦ ἀρνοῦνται τή θεότητα τοῦ Χριστοῦ, καί ἀνθέλληνες, ἀφοῦ ἀρνοῦνται νά ὑπερασπισθοῦν τήν Ἑλλάδα. Μισοῦν καί ἀποφεύγουν κάθε τι τό χριστιανικό καί ἐθνικό.

Ἡ Χ.Ο.Ε.

Τί σημαίνει Χ.Ο.Ε.; Σημαίνει Χριστιανική Ὀργάνωση Εἰρήνης. Εἶναι κι αὐτή «Ἐκκλησία»; Ὁχι, ἀκόμη ἐπίσημα. Οἱ κακοδοξίες της ὅμως πρέπει νά καταστήσουν κάθε χριστιανό ὀρθόδοξο προσεκτικό ἀπέναντί στή Χ.Ο.Ε.

Ἀρχηγός εἶναι ὁ ὑπερήλικας Στυλιανός Γιαννετάκης, στόν ὁποῖο φανερώθηκε δῆθεν ὁ Χριστός καί τοῦ εἶπε: «Πήγαινε νά ἐγκατασταθεῖς στήν Ἀθήνα καί ἐκεῖ νά δημιουργήσεις μιά Ὀργάνωση, πού θά εἶναι γέφυρα τοῦ λαοῦ πρὸς τήν Ἐκκλησία». Καί μέ βοηθοὺς τό γαμβρό του Ν. Μουτσάκη καί τόν κουμπάρο του Α. Χασιώτη, ἄρχισε τό ἔργο του, τό 1959, ὅταν ἵδρυσε τή ΧΟΕ.

Καί ἡ διδασκαλία του; Τά στελέχη δέν πρέπει νά προέρχονται ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἀλλά ἀπό ἀπλούς καί ἀγραμμάτους ἀνθρώπους. Οἱ πιστοί τῆς Ὀργανώσεως εἶναι οἱ 144.000, πού ἀναφέρει ἡ Ἀπο-





κάλυψη. Όλα τὰ ἀνώτατα στελέχη τῆς ΧΟΕ δέν θά πεθάνουν. Τό μήνυμα αὐτό τῆς ἀφθαρσίας τό ἔλαβε ὁ ἰδρυτής τῆς ΧΟΕ ἀπό τό Θεό. Πιστεύει στή χιλιετία, ὅπως πολλές ἄλλες προτεσταντικές «Ἐκκλησίες». Ἀναφέρει τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου καί αὐτό εἶναι ὁ Γουλιέλμος Β'. Οἱ δύο προφῆτες, πού θά παρουσιασθοῦν στόν καιρό τοῦ Ἀντιχρίστου, εἶναι ὁ ἰδρυτής τῆς ΧΟΕ καί δεύτερος, πι-θανόν, ὁ γαμβρός του Ν. Μουτσάκης.

Γιά νά παραπλανήσουν τούς ὀρθοδόξους χριστιανούς καί νά ἀποφύγουν τίς κατηγορίες, ἐκκλησιάζονται. Ἐπίσης, γιά ἐντυπωσιασμό, κοι-νωνοῦν 80 φορές τό χρόνο! Ἀκόμη, ἐξομολο-γοῦνται στό πρῶτο στάδιο, γιά νά «ἐξομολο-γοῦνται» κατόπιν μέ τήν προσευχή. Καί παίρνουν ἀντίδωρο ἐπιδεικτικά.

Αὐτές κι ἄλλες «Ἐκκλησίες» - αἰρέσεις, δροῦν στήν πατρίδα μας ἀσκώντας ἄμεσα ἢ ἔμμεσα προ-σηλυτισμό στό χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας μας, τήν ὁποία ἱδρυσε ὁ Χριστός καί ἡ ὁποία διατηρεῖ ἀνόθευτη καί ἀκέραιη τή διδα-σκαλία του καί ἐγγυᾶται τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώ-που. Καί κοντά στίς παραπάνω «Ἐκκλησίες» - αἰρέ-σεις, πρέπει νά προστεθοῦν καί οἱ παραθηρ-σκευτικές ὁργανώσεις, μέ ἀποκορύφωμα αὐτή τῶν Σατανιστῶν!!!

Ἀγαπητοί, προσέχετε ἀπό τούς ψευδο-προφῆτες τῶν ἡμερῶν μας, ἀπό τούς ὁποίους ὁ

ἓνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἰδρύει καί τή δική του «Ἐκκλησία» - αἵρεση, γιά νά μᾶς παγιδεύσουν στήν πλάνη. Ἀλλά καί ἀπό κάθε παραθηρσκευτική ὁργάνωση, ἡ ὁποία ἀπειλεῖ ὄχι μόνο τήν **ψυχή μας, ἀλλά καί τή ζωή μας**, ὅπως καί τό ἴδιο νά προσέχουμε καί ἀπό τὰ περιοδικά τους, μέ τούς ἐντυπωσιακούς τίτλους:

«ΣΚΟΠΙΑ», «ΞΥΠΝΑ», «ΤΑ ΚΑΛΑ ΝΕΑ», «ΧΡΙΣΤΙΑ-ΝΙΣΜΟΣ», «ΟΙ ΝΙΚΗΤΕΣ», «Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙ-ΟΥ», «Ο ΕΠΙΟΥΣΙΟΣ ΑΡΤΟΣ», «Ο ΔΡΟΜΟΣ», «ΖΩΝ-ΤΑΝΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ», «ΗΧΩ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ», «Η ΜΑ-ΧΑΙΡΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ», «Η ΑΓΓΕΛΙΑ ΜΑΣ», «ΛΟΓΟΙ ΖΩΗΣ», «ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ», «ΝΕΑ ΠΙΝΟΗ», «ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ», «ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ», «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ - ΦΩΣ», «ΛΥΤΡΩΜΕΝΑ ΝΕΙΑΤΑ». «ΠΝΕΥ-ΜΑΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ».

Ἀπό τό Βιβλιοπωλεῖο «Ο ΛΟΓΟΣ». Ἀπό τήν TV «62 ΕΛΛΑΣ». Καί ἀπό τὰ τηλεφωνικά μηνύματα στίς πόλεις: Ἀθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Χανιά, Δράμα, Κατερίνη, Ζάκυνθο, Ἀμαλιάδα, Ἀλεξαν-δρούπολη, Βέροια, Ἰωάννινα, Λάρισα, Μαλεσίνια, Νικολέικα.

Μ' ὅλα αὐτά ἐπιδιώκουν νά πνίξουν, σάν ἀρά-χνη, τήν ὀρθόδοξη πίστη μας καί νά μᾶς ἀπομα-κρύνουν ἀπό τή Μία, Ἀγία, Καθολική καί Ἀπο-στολική Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας.

Ἀρχιμ. Γ.Ι.Ρ.

ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΜΑΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἔντονα συγκινημένος ὁ πατέρας διηγεῖται: «Ὁ γιός μου **Μάριος** ἀπό τό σχο-λεῖο στρώσαμε γιά φαγητό, τόν ρώτησα πῶς πῆγε ἡ μέρα του, τὰ μαθήματα, ἂν τόν ρώτησε κάτι ἡ δασκάλα, μοῦ φάνηκε παράξενα συγκρατημένος, σιωπηλός, ἐπέ-μενα, δέν μοῦ ἔλεγε. Μαζέψαμε τὰ μισοάδεια πιάτα, κι ἐτοιμαζόμουν νά πετάξω τὰ ἀποφάγια στά σκουλίδια. Ἐκεῖ ὁ μικρός ἐκδηλώθηκε». Τό παιδάκι τῶν ἐπτά χρό-νων πρόσταξε τόν πατέρα του: «Μὴν τὰ πετᾶς, βάλτα στό ψυγεῖο νά τὰ πάρω αὔριο μαζί μου στό σχολεῖο γιά νά τὰ δώσω σέ κάποια παιδιά τῆς τάξης μου. Καί θέλω νά μοῦ φτιάξετε καί δύο τόστ γιατί αὐτοί δέν τρῶνε κάθε μέρα καί μᾶς κοιτᾶνε. Καί σοκολάτες. Ὁ πατέρας τοῦ Δημήτρη δέν ἔχει δουλειά οὔτε τοῦ Γιώργου. Εἶναι οἱ κα-λύτεροί μου φίλοι». Καί συμπληρώνει τώρα ὁ δημοσιογράφος: «Ναί παράλληλα μέ τίς ὁργανωμένες προσλάθειες σίτισης καί ἐνδυσσης βαριά δοκιμαζομένων ψυχῶν, ἐκδη-λώνονται ἀτομοκεντρικές, σιωπηρές πράξεις στήριξης, ὑφαίνεται συλλογικά ἓνα δί-χτυ ἀλτρουϊσμοῦ καί ἀλληλεγγύης ἀνυπολόγιστης ψυχικῆς ἀξίας» (Καθημερινή, 22.2.2012). Καί στήν πρωτοπορία τῆς ἀγάπης ἡ ἄδολη παιδική ψυχή.

ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ

ΕΘΝ. ΑΜΥΝΗΣ 22 ΤΗΛ. 2310 233548

54621 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Θεσσαλονίκη 07 Μαΐου 2012

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Τό Διοικητικό Συμβούλιο τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Σωματείου «ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩ-ΧΩΝ» ἐπιθυμεῖ νά ἐκφράσει τήν βαθιά εὐγνωμοσύνη του, πρὸς τόν ἀξιότιμο κ. Ἡλία Σαββόπουλο, Διευθυντή τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου τῶν Ἐκπαιδευτηρίων «Ο ΑΠΟ-ΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ», τό ἐκλεκτό διδακτικό προσωπικό τοῦ σχολείου αὐτοῦ, ὡς καί τούς γονεῖς καί τούς μαθητές, γιά τήν προσφορά τους μέ τρόφιμα ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῶν βοηθουμένων ἀδελφῶν μας.

Σᾶς συγχαίρουμε γιά τό θεάρεστο αὐτό ἔργο σας, τό ὁποῖο γίνεται σέ μιά ἐπο-χή πού ἡ κρατική κοινωνική πρόνοια εἶναι σχεδόν ἀνύπαρκτη. Ἡ παρουσία σας ἐπι-βεβαιώνει τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιά ὅλους καί ἰδιαίτερα γιά τούς δεινοπαθοῦντας ἀδελφούς μας. Ἐκεῖνος πού φροντίζει «τά πετεινά τοῦ οὐρανοῦ» (Ματθ. 6, 26), φω-τίζει ἀνθρώπους σάν ἐσᾶς, γιά νά προσφέρουν πνευματικά καί ὑλικά ἀγαθὰ σέ παι-διά Του πού ἔχουν ἀνάγκη.

Τέτοιες ἐνέργειες μᾶς συγκινοῦν ἰδιαίτερος καί μᾶς ἐνισχύουν στό δύσκολο ἔργο, πού κάνει τό Σωματεῖο μας, γιά νά βοηθήσει τούς ἐνδεεῖς ἀδελφούς μας.

Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιά τό ἔργο σας αὐτό καί εὐχόμαστε ὁλόψυχα ὁ Θεός νά συ-νεχίσει νά εὐλογεῖ τό ἔργο σας, γιατί μέσα ἀπό τό δικό σας παράδειγμα οἱ ἄνθρω-ποι μαθαίνουν νά φροντίζουν γιά τό διπλανό τους, ὅπως λέει καί ὁ Κύριος «ἀγαπή-σεις τόν πλησίον σου ὡς σεαυτόν» (Ματθ. 19, 19).

Μετά τιμῆς καί ἀγάπης

Ὁ Πρόεδρος

Ἡλ. Χαματζόγλου

Ὁ Γεν. Γραμματέας

Παν. Ἀναστασιάδης



Η ΕΛΠΙΔΑ ΜΑΣ



(Α' Τιμ. 1, 1)

Συνέχεια από τό προηγούμενο τεύχος

Από τά παραπάνω συμπεραίνουμε πώς ή έλπίδα μας στόν Θεό είναι ή ασφαλής και βεβαία άγκυρα, γιά τήν ψυχή του πιστού στίς ήμέρες των θλίψεων και δυσκολιών. Χωρίς αυτή ή πιστός θά βρισκόταν σέ κίνδυνο. Καί καθώς ή άγκυρα, όταν πιαστεί από κάτι πού δέν φαίνεται βαστάει όλόκληρο τό πλοίο σέ ασφάλεια, έτσι και ή έλπίδα εισέρχεται στην παρουσία του Θεού και άρπάζεται από τά πράγματα πού γιά τόν άνθρωπο φαίνονται ανύπαρκτα και άπιαστα και έτσι συγκρατεί τήν ψυχή από τό πνευματικό ναυάγιο, διότι στόν κόσμο αυτό βρισκόμαστε σάν πλοία σέ ταραχώδη και κλυδωνιζόμενη θάλασσα, υποκείμενοι είτε σέ ναυάγιο, είτε σέ κίνδυνο νά έξοκείλουμε. Οί πειρασμοί, οί διάφορες θλίψεις και δοκιμασίες, μαζί μέ τίς αντιξοότητες αποτελούν τούς σφοδρούς άνέμους, οί όποιοι δημιουργούν τίς τρυχιμές και τίς θύελλες, έξ αιτίας των όποιων κινδυνεύουμε νά καταποντισθούμε. Δι' αυτό έχουμε ανάγκη από άγκυρα ασφαλή και βεβαία. Καί αυτή ή άγκυρα είναι ή έλπίδα μας πρós τόν Θεό. Η άγκυρα αυτή δέν κρατείται από άμμο ή πυθμένα άσταθι. Έχει ριφθει και στερεωθεί σέ βράχο αδιάσειστο και ακλόνητο, τόν αιώνιο βράχο. Εισέρχεται στόν ούρανό και κρατείται από τόν ίδιο τόν Κύριο. Ο Κύριος είναι τό μέγα θεμέλιο τής έλπίδας μας. Η αξιομισθία τής θυσίας του, τά χαρίσματα και οί δωρε-

ές Του, τά όποια εκπηγάζουν από τόν θρόνο Του αυτά αποτελούν τά αδιάσειστα στηρίγματα τής έλπίδας μας.

Αυτό βεβαιώνει και ή Άπ. Παύλος, ή όποιος λέει: «Ο Θεός είναι αξιοπιστος και δέν θά μάς αφήσει νά δοκιμαστούμε παραπάνω από τήν δύναμή μας, αλλά μαζί μέ τόν πειρασμό θά φέρει και τήν λύση». (Α' Κορ. 10, 13) και ή θλίψη φέρει τήν ύπομονή, ή ύπομονή τήν δοκιμασμένη άρετή και αυτή τήν έλπίδα και ή έλπίδα δέν διαψεύδει» (Ρωμ. 5, 3-5).

Εάν λοιπόν, πιστεύει κανείς στό πρόσωπο του Χριστού, τότε ή έλπίδα γιά τό μέλλον έρχεται σάν άμεση συνέπεια, γιατί ή έλπίδα δέν είναι τίποτε άλλο παρά ή άλλη όψη τής πίστεως, ή έστραμμένη στό μέλλον πρós τήν έρχόμενη βασιλεία του Θεού, πρós τόν αναμενόμενο Κύριο.

Μέ αυτή τήν έλπίδα ή πιστός άνθρωπος έξέρχεται «ένα νικήσει» (Άπ. 6, 2) και θά νικήσει. Μέ αυτή τήν έλπίδα γίνεται σαφής ή γνώση ότι «τοις αγαπώσι τόν Θεόν πάντα συνεργεί εις αγαθόν» (Ρωμ. 8, 28). Ό,τι άρνητικό και νά παρουσιασθει στη ζωή του πιστού, γνωρίζει ότι αυτό εύρίσκεται μέσα στό σχέδιο τής αγάπης και τής πρόνοι-ας του Θεού. Άς ακούσουμε τί μάς υπόσχεται και ή Δαυΐδ.

«Εκείνος πού εύρίσκεται και παραμένει κάτω από τήν ακατανίκητον βοήθειαν του Υψίστου, αυτός θά αναπαύεται υπό τήν σκέπη του Θεού του ούρα-νου. Θά πη πρós τόν Κύριον: σύ είσαι ή βοηθός μου, τό καταφύγιόν μου εις όλην μου τήν ζωήν, μάλιστα δέ εις περιπετείας και κινδύνους. Εις τόν όποιον έγώ στηρίζω και θά στηρίζω τάς έλπίδας μου» (Ψαλμ. 90).

Και ή Θεός λέγει: έπειδή ή

δούλος μου έστήριξε εις έμέ τά έλπίδας του, έγώ θά τόν γλυτώσω από κάθε κίνδυνο... θά εύρεθώ παρά τό πλευρόν του εις τάς θλίψεις τής ζωής του. Θά τόν βγάλω από τάς δοκιμασίας και θά τόν δοξάσω άκόμη περισσότερο» (Ψαλμ. 90).

Μέ αυτήν τήν έλπίδα, ή όποια «ού κατα-σχύνει», ζούσαν και οί άγιοι, οί όποιοι προτί-μησαν τόν θάνατο, θυσίασαν αυτό, πού ή κό-σμος θεωρεί ως τό πολυτιμότερο, τήν ζωή, για-τί είχαν βρει, μέ τήν χάρη του Θεού, κάτι άκό-μη πιό πολύτιμο, τόν Χριστό. Γι' αυτό και χαί-ρουν, γιατί έλπίζουν, ότι θά απολαύσουν τούς καρπούς τής έλπίδος, οί όποιοι είναι πολλοί και μεγάλοι, όπως:

Η Σωτηρία μας. Κατά τόν Απόστολο Παύλο ή Θεός μάς προόρισε όχι γιά καταδί-κη, αλλά γιά Σωτηρία. Αυτό όμως καθιστά βε-βαία τήν περί Σωτηρίας έλπίδα μας. Εάν έπρό-κειτο μέ μόνες τίς δυνάμεις μας νά επιτύχου-με τήν σωτηρία μας έλάχιστες και άσθενείς θά ήταν οί έλπίδες μας. τώρα όμως ή Θεός μάς έθεσε εις περιποίησιν σωτηρίας. «Ναι· ποτέ ή έλπίς, ότι θά σωθώμεν, δέν πρέπει νά σβήσει μέσα μας. Διότι ή Θεός, δέν μάς προώρισε δι' όργην και καταδίχην, αλλά μάς προώρισε διά νά αποκτήσωμεν κτήμα μας ασφαλές τήν σω-τηριάν διά μέσου του Κυρίου μας Ίησού Χρι-στού» (Α' Θεσ. 5, 9).

Η Ανάστασις μας. Η Ανάσταση των νεκρών, δικαίων και άδίκων, είναι θεμελιώδες άρθρο τής πίστεώς μας. Δι' αυτό και ή Άπ. Παύλος έχει στραμμένο όλο τόν πόθο του πρós αυτή, άφου ή λόγος του και ή έπαγγελία του είναι ή μόνη βάση τής έλπίδος αυτής. «Έχω δέ έλπί-δα στηριζομένην εις τάς υποσχέσεις του Θεού αυτήν άκριβώς, τήν όποιαν και αυτοί οί ίδιοι περιμένουν. Έλπίζω δηλαδή, όπως έλπίζουν και αυτοί, ότι μέλλει νά γίνει ανάστασις νεκρών, και των δικαίων και των άδίκων» (Πράξ. 24, 15).

Άλλος καρπός τής έλπίδος είναι ή **αιώνια ζωή**. Σ' αυτό άποσκοπεί τό Ευαγγέλιο, νά έγγενώ στους έγκολπουμένους αυτό, τήν έλπί-δα ζωής αιώνιου· νά αποσπā τήν διάνοια και τήν καρδιά από τήν μακαριότητα του παρόν-τος κόσμου και νά ανυψώνει αυτή στόν ούρα-νό και στά υπέρ αίσθηση αγαθά. «Και μάς στη-ρίζει εις τήν έλπίδα τής αιωνίου ζωής, πού μάς ύπεσχέθη ή Θεός, ή όποιος δέν ψεύδεται ποτέ.

Μας ύπεσχέθη δέ ή Θεός τήν αιώνιαν ζωήν πρό πολλών αιώνων διά πρώτην φοράν εις τόν Πα-ράδεισον, όταν έξεδιώχοντο οί πρωτόπλαστοι» (Τίτ. 1, 2).

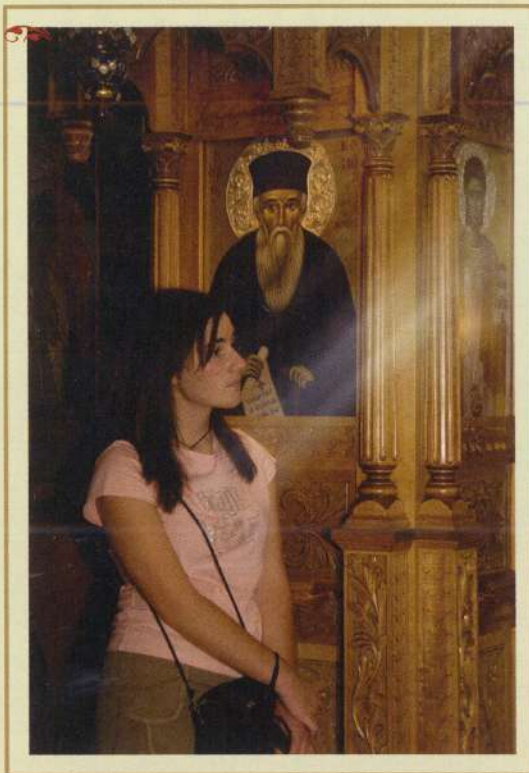
Αγαπητοί αναγνώστες,

Η χριστιανική έλπίδα είναι άπλώς ένα συ-ναίσθημα τό όποιο προσπαθούμε νά φορτί-σουμε ψυχολογικά γιά νά πάρουμε θάρρος γιά τήν μελλοντική μας πορεία. Δέν είναι ή τε-λευταία σανίδα από τήν όποια πιάνεται ή απο-γοητευμένος άνθρωπος, γιά νά μή καταποντι-σθει στό χάος του μηδενός, δέν είναι μιά ανθρώπινη προσπάθεια. Είναι δωρεά του Θεού. Είναι ή αποταμιευμένη γιά μάς έλπίδα στους ούρανούς και δέν μπορεί νά διαψεύσει τόν άνθρωπο, γιατί έχει ένα ύπαρκτό αντί-κρουσμα, ύπαρκτό και βέβαιο. Καί αυτό τό ύπαρκτό και βέβαιο τής χριστιανικής έλπίδας είναι ή Θεάνθρωπος Ίησους, ή όποιος είναι «μεθ' ήμών πάσας τάς ήμέρας έως τής συν-τελείας του αιώνος» (Ματθ. 28, 20). Είναι μιά πραγματικότητα, μιά βιωματική κατάσταση, ή όποια θεμελιώνεται επάνω σ' Εκείνον, ή όποιος είναι «τό Α και τό Ω», «ή ών και ή ην και ή έρχόμενος, ή παντοκράτωρ» (Αποκ. 1, 8).

Τελειώνοντας τίς σκέψεις αυτές θέλω νά επισημάνω άκόμη, ότι χωρίς έλπίδα δέν ύπάρ-χει ζωή, αλλά μόνο θάνατος Γι' αυτό και πι-στεύω ότι ή μεγαλύτερος έχθρός του ανθρώ-που είναι ή απελπισία. Καί εκεί μάς σπρώχνει ή διάβολος μέ κάθε τρόπο, στόν γκρεμό τής απογνώσεως. Ο Χριστός όμως δέν μάς εγκα-ταλείπει μάς δίνει μάλιστα και τά μέσα, γιά νά στερεώσουμε και νά ενισχύσουμε τήν χρι-στιανική έλπίδα. Καί αυτό είναι: ή συχνή και θερμή προσευχή, ή εξομολόγηση των άμαρτιών μας, ή τακτική μελέτη του λόγου του Θεού και κυρίως ή συχνή Θεία Κοινωνία των άθανάτων και ζωοποιών φρικτών Μυστηρίων του Χρι-στού.

Εύχομαι, λοιπόν, όλόψυχα ή Θεός νά γεμίζει τήν καρδιά μας μέ έλπίδα και νά μάς αξιώσει νά απολαύσουμε τήν μακαριότητα πού έλπί-ζουμε και τήν φανέρωση τής δόξης του μεγά-λου Θεού και Σωτήρος μας, του Ίησού Χριστού, πού είναι ή ΕΛΠΙΔΑ μας.

H.I.X.



Φροντίζεις γιά τήν θρησκευτική αγωγή του παιδιού σου;

βάλλει στην ελευθερία της προσωπικότητας.

Ο υψηλότερος σκοπός της θρησκευτικής αγωγής είναι να μάθι το παιδί από την μικρή ηλικία να αγαπά. Τό να βοηθήσωμε τό παιδί στην αγάπη είναι τό μεγαλύτερο καθήκον γονέων καί παιδαγωγών· ή μοναδική μας προσπάθεια, γιατί τά άλλα είναι μέσα. Μας τό διδάξε ο ίδιος ο Χριστός: «Αγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου έν όλη τη καρδιά σου καί έν όλη τη ψυχῇ σου καί έν όλη τη διανοία σου. Αὕτη έστίν ή μεγάλη καί πρώτη έντολή. Δευτέρα δέ όμοία αὐτῆς, αγαπήσεις τόν πλησίον σου ως σεαυτόν. Έν ταύταις ταῖς δυσίν έντολαῖς όλος ο νόμος καί οἱ Προφήται κρέμανται».

Αὕτη τήν αγάπη έκανε πράξη στή ζωή του καί ο μεγάλος πρακτικός Παιδαγωγός Πεσταλότσι, λέγοντας: «Ζητῶ μέ τή δράση μου να υψώσω τήν ανθρώπινη φύση, σ' αυτό πού είναι πιό ψηλά, πιό εύγενές. Ζητῶ να ανυψώσω τόν άνθρωπο μέ τήν αγάπη. Στήν ιερή δύναμη της αγάπης, αναγνωρίζω τό όργανο της μορφώσεως γιά κάθε θεϊκό καί αιώνιο. Η αγάπη είναι τό μόνο, τό αιώνιο όργανο γιά να σχηματίσωμε στην ανθρωπότητα τή φύση μας. Εἴθε ή ζωή μου όλόκληρη παιδιά μου, να δείχνη ότι ο σκοπός της δράσεώς μου δέν είναι παρά ή αγάπη καί ή εξύψωση της ανθρωπότητας διά της αγάπης».

Στή θρησκευτική δέ αγωγή, πού θα δώσωμε, δέν θα μεταχειρισθούμε όμοια τό κάθε παιδί. Θα μελετήσουμε τήν ψυχή του κάθε παιδιού μας καί θα αρχίζωμε πάντοτε διαφορετικά. Τό θρησκευτικό συναίσθημα πρέπει να γνωρίζωμε ότι εξελίσσεται βραδέως καί συντελούν οἱ εξῆς παράγοντες: α) Οἱ θρησκευτικές γνώσεις. β) Οἱ συνήθειες της εύσεβοῦς διαγωγῆς τών γονέων καί του όλου πε-

ριβάλλοντος. γ) Ο έκκλησιασμός, ή θεία μετάληψη καί όλες οἱ θρησκευτικές τελετές. Ποσοι γονεῖς ανταποκρίνονται στους παράγοντες αὐτούς; Ποσοι μελετοῦν τό Εὐαγγέλιο, έχουν θρησκευτικές συνήθειες καί έκκλησιάζονται καί συμμετέχουν στα μυστήρια, ώστε να τούς μιμηθούν τά παιδιά τους; Πολλοί μάλιστα παροτρύνουν τά παιδιά να πάνε στην έκκλησία, χωρίς να πηγαίνουν οἱ ίδιοι. Ποσο πλανώνται όμως!...

Κυρίως μας ενδιαφέρει ή πράξη. Η θρησκευτική αγωγή συντελεῖται από θρησκευτικές ψυχές. Τό παιδί πρέπει να βλέπη στό σπινικό καί στό σχολείο τή δίψα γιά προσευχή καί πίστη, γιά να πιστεύη έκ του παραδείγματος. Τό παράδειγμα έχει θεμελιώδη σημασία. Γι' αυτό χρειάζεται μπροστά στό παιδί πάντοτε: Προσευχή, μελέτη της Αγίας Γραφῆς, τακτικός έκκλησιασμός, έλεημοσύνη, συμπεριφορά άψογη.

Η άπάντηση έξ άλλου τών γονέων καί τών Δασκάλων στίς έρωτήσεις του παιδιού, έχει βαρύνουσα σημασία. Δέν πρέπει όμως να δίνωμε υποχρεωτικά καί δογματικά τή γνώμη μας, αλλά να ξεκινούμε άπ' ό,τι βοηθεῖ τό παιδί μέ ένα σκοπό μας: Δημιουργία ελεύθερης προσωπικότητας. Μπορούμε να δώσωμε στα παιδιά μας τήν εύκαιρία να θαυμάσουν τίς ελεύθερες άτομικότητες, πού μας παρουσιά-

ζει ή Ίερά Ίστορία, καθώς καί τούς Πατέρες της Έκκλησίας.

Τό μεγάλο σφάλμα επίσης άλλων γονέων είναι να μεταχειρίζονται τή θρησκεία σαν άπειλή, σαν ένα μέσο ανώτερης δυνάμεως. Είναι άδικαιολόγητο στα όμματα του Θεού, πού είναι τό ίδιο τό έλεος, να κάνωμε τά παιδιά μας να υπακούσουν, απειλώντας τα μέ τίς φλόγες του Άδη! Πρέπει μέ τόν τρόπο μας να τά κάνωμε να πιστεύουν στό Θεό, στόν άπείρωσ καλό Θεό, πηγή του κάθε καλού, σ' αυτόν πού πρέπει να άπευθύνεται κάθε σκέψη. Η εύγνωμοσύνη πρὸς τόν άπείρωσ καλό Θεό, θα έκδηλωθῇ μέ τήν υπακοή στίς έντολές του, μέ τήν υπηρέτηση του καλού. Να μή κρατούμε τά παιδιά μας σέ στενότητα άντλήσεων. Να τούς διδάξωμε ότι οἱ καλύτεροι άνθρωποι καί οἱ εύτυχέστεροι είναι αυτοί πού ζούν σύμφωνα μέ τό καθήκον καί ακολουθούν τίς έντολές του Θεού, της Έκκλησίας καί του Κράτους. Ότι οἱ θυσίες είναι ανθρώπινο καθήκον. Να μήν προσπαθούμε να κάνωμε άγιους, αλλά ανθρώπους μέ επίγνωση του θελήματος του Θεού.

Όταν όμως έμεις άμφιβάλλωμε, τήν άμφιβολία θα καλλιεργήσωμε καί στό παιδί, ή δέ άμφιβολία ίσως άργότερα όδηγήση στην άρνηση.

Γεώργιος Άν. Ρούσкас
τ. Δ/ντής Παιδαγωγικής Ακαδημίας

ΔΩΡΕΑΝ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

– Τσακίρη Σούλα εις μνήμην Παντελάκη Γεωργίου 1500€.

Εύχαριστήριο πρὸς τά αγαπητά μας μέλη του Σωματείου.

Έπιθυμούμε έκ βάθους καρδιάς να εύχαριστήσουμε τά μέλη, τά όποια μέ αγάπη καί κατανόηση, ακόμη καί από τό ύστέρημά τους μας συμπαρίστανται καί μας ενισχύουν σ' αὐτήν τήν κρίσιμη οικονομική κατάσταση, πού διερχόμαστε. Ο άγώνας είναι κοινός. Η αγάπη σας είναι συγκινητική. Ο άγώνας απαιτεῖ τήν θυσία όλων μας.

Πιστεύουμε ότι μέ τήν βοήθεια του Θεού καί τήν αγάπη σας ο κοινός άγώνας μας θα συνεχισθῇ εις βοήθεια τών δεινοπαθόντων άδελφών μας καί δόξα του Σωτήρος μας Ίησού Χριστού.

Μέ τιμή καί αγάπη
ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ